

„Az élet kiváltsága a szeretet”

Életige

„Uradat, Istenedet imádd, és
csak neki szolgálj!”

(Mt 4,10)

2

Jézushoz hasonlóan minket is ér a hétköznapokban az a kísértés, hogy a könnyebbik megoldást válasszuk.



A kísértések arra ösztönöznek bennünket, hogy saját örömeinket keressük, a szépséget, a szórakozást, a birtoklást vagy a hatalmat tartsuk a legfontosabbnak. Bár ezek önmagukban pozitív dolgok, a társadalom sokszor valódi bálványt farag belőlük.

Amikor nem ismerjük el Istent, és nem Őt imádjuk, menthetetlenül más „istenek” lépnek a helyébe



Jézus arra emlékeztet minket, hogy az igazi boldogság nem ezeknek a múltó dolgoknak a keresésében van. Sokkal inkább abban, hogy Isten elé állunk, akitől minden származik, és elismerjük Őt annak, aki valójában: **Teremtőnek, a történelem Urának, mindenünknek!**

De mit jelent
„imádni” Istent?



Olyan cselekedetről van szó, amely csak Őt illeti meg. Imádni azt jelenti, hogy azt mondjuk Istennek: „Te vagy a minden”, én pedig végtelenül kiváltságos vagyok, hogy ezt felismerhettem.

Pedig ezzel együtt jár, hogy folytonosan ledöntjük azokat a hamis bálványokat, amelyeket életünk során hajlamosak vagyunk magunknak teremteni.

Ha mindig „szeretet” vagyunk, akkor létünkkel aláhúzzuk Isten felsőbb-ségét, azt, hogy Ő a minden.

Ezzel nyitottá válunk Isten igazi imádására.



Történt egyszer, hogy...

Egy nap délutáni születésnapi ünnepségemre készültem. A boltba menet, találkoztam Emánuellel, aki 10 éves korától tolókocsiban kénytelen élni az életét. Ő egy kissé elszigetelt háztömbben él édesanyjával és a mamájával, mert édesapja elhagyta őket. Ez a körülmény zárkóztatta tette őt, elvesztette a hangját. Az orvosok azt mondták, hogy Emánuel elveszítette az akaratát, hogy beszéljen. Mikor ott találtam magam előtte, az az ötletem támadt, hogy miért ne lehetnék én

Isten felé irányuló szeretetének eszköze? És meghívtam a születésnapi ünnepségemre. Délután megjöttek a meghívottak, köztük volt ő is. Ajándékként egy fából faragott villát hozott, melybe bele volt vésve a nevem.

Torta behozatalakor énekeltünk. A dal végén egy nagyon elfojtott hangot hallottunk, mely azt mondta, hogy: Üdvözlét!

Először azt hittük, hogy csak a szél volt, de, megláttuk, hogy Emánuel ajka megmozdult. Akkor aztán kitört az igazi ünnep! Ez egy olyan tény volt, hogy mindenkit megérintett. Olyan volt, mint egy kialudt lángot látnánk hirtelen kigyulladni.

(Simone – Olaszország)